

Samaritaneren

Verden er sindssyg. Jeg tænder og slukker for radioen. Glemte lige et sekund, at den var gået i stykker. Eller det vil sige, den virker egentlig fint nok, alle kanalerne spiller bare det samme gudsjammerlige lort. Man kan dreje og dreje på kanalvælgeren, men umuligt finde et nummer, hvor sangeren kan holde tonen. Musik har mistet al sin betydning. Jeg bander Samaritaneren langt væk. Nogen gange hader jeg ham virkelig. Det er på en måde ham, der har ødelagt min radio. Og det er det samme med tv'et. Jeg smider det snart ud, de er jo ikke skuespillere, de mennesker – det er frygteligt at se på, og så er halvdelen af dem oven i købet grimme og fede. Fanden tage Samaritaneren. Han burde reparere mit tv og min radio. Han burde komme og rydde op i det rod, han er ansvarlig for og putte pæne, dygtige mennesker ind i mit fjernsyn igen ... Men hvor er han henne nu?

Jeg kigger på den lille notesblok, jeg bruger til huskesedler og overvejer i et kort sekund at skrive et eller andet komplet sindssygt. Jeg tænker på verdensrummet, et sted virkelig langt væk, men dropper tanken igen.

I det samme ringer telefonen, det er med garanti min mor. Hun er den eneste der ringer hertil. Jeg overvejer at lade den ringe, men ved at hun vil blive ved med at prøve, til jeg svarer.

”Ja, det er mig.”

”Hej, skat. Hvordan går det?”

”Øh ... udmærket.”

”Ja, her går det fint ...”

Jeg spurgte ikke hvordan det gik ...

” ... bortset fra at ... Ja, du ved jo, hvordan det er ... det skal jeg jo heller ikke belemre dig med hele tiden ...”

... for jeg ved udmærket hvordan det går ...

”... men for at gøre det kort, så sagde doktoren, at der ikke var noget at se. Så du hænger altså på din gamle mor lidt endnu.” Hun griner nervøst.

... Det går af helvedes til.

”Det var da godt, mor.”

”Ellers noget nyt, lille skat? Du har ikke ...?”

”Nej, det har jeg ikke.”

”Okay, skat. Det er fint. Det er jo også din egen beslutning. Bare tag dig din tid ... Nå, men hav det nu godt, ikke ... Jeg ringer igen i morgen.”

Hun bor alene på et kæmpe slot i udkanten af byen. Hun har så mange penge, at hun ikke ved, hvor hun skal gøre af dem, men er hun lykkelig? Hun sidder med en engangsmaske på og læser lægeleksikons dagen lang. Hun lukker ingen ind og går kun ud iført en gennemsigtig plasticdragt. Hun ser bakterier overalt, og kan alle de nyeste alfanumeriske kombinationsmuligheder indenfor virusser. Jeg må kun besøge hende, hvis jeg selv ifører mig førnævnte plasticdragt, og det gider jeg altså ikke ... så nu snakker jeg kun med hende i telefonen. Hver eneste dag, samme tid, samme sted.

Jeg tænder for fjernsynet alligevel for at glemme min tossede mor. Der kører en debat. Samme gamle emne. Jeg er så syg og træt af at høre om det.

”Ligeså snart man har opgivet sin chance for udødelighed, vil der være en fortrydelse,” siger den ene af de to lærde typer på skærmen og bider i sin brillestang. *”Man kan næsten tale om to slags mennesker efterhånden – dem der skal dø, og dem der lever evigt ...”*

”Men så igen,” bryder opponenteren ind, *”er udødelighed i virkeligheden ikke det værste, man kunne ønske sig? ... Et liv i kedsomhed, middelmådighed ... mens ens omverden skyder mod stjernerne ...?”*

”Jo, men de stigende selvmordstal taler vel sit eget tydelige sprog. De, der har fravalgt udødeligheden, tager ofte den meget paradoksale beslutning, at tage deres eget liv ... Fortrydelsen bliver simpelthen for stor ... Ved at fravælge udødeligheden, har de jo så at sige valgt døden ... Og derfor kan de lige så godt kaste sig i armene på den ...”

Jeg kan stadig huske dagen, det hele startede, som var det i går. Det er vel omkring et år siden nu. Nyhedsudsendelser fortalte om et uidentificeret, hvidt luftfartøj, der var styrtet ned over Atlanterhavet nær Portugal. Piloten var i live, og menneskelig ud fra hvad de første rapporter kunne fortælle. Der blev gisnet om et eksperimental-fly, måske et mørklagt militærprojekt, men ingen lande ville kendes ved hverken fly eller pilot.

De første billeder fra styrtet viste hvordan en helikopter svævede over havoverfladen. En båre blev firet ned, og to reddere fik piloten ud af fartøjets knuste kabine. Han var skaldet og iført en

hvid dragt. De fløj ham til et større hospital i det centrale Lissabon, hvor han røg direkte på intensiv afdeling.

Der gik en måned, hvor ingen hørte noget, og så pludselig blev der indkaldt til en stor pressekonference. Opbudet af militær var påfaldende, og journalister fra hele verden var mødt op.

Den forulykkede pilot, der var kommet sig fuldstændigt, sad ved mikrofonen stadig iført samme hvide uniform som ved styrtet. ”Jeg vil gerne starte med at takke for den gode behandling, I har givet mig,” sagde han ind i mikrofonen.

”Hvem er du?” udbrød en af de fremmødte journalister.

”Jeg var ude og rekognoscere og kortlægge jeres solsystem, da jeg ved et uheld blev trukket ind i jeres atmosfære ... Jeg må simpelthen have forregnet mig med koordinaterne.”

”Så du påstår simpelthen, at du er fra det ydre rum?”

”Set fra mit synspunkt, er det dig der er fra ydre rum.”

Latter i salen.

”Hvilken planet kommer du fra?” spurgte en af journalisterne og blev lidt rød i kinderne. *Det var da bare for sjov det her, ikke?*

”Det er i grunden ligegyldigt,” sagde piloten og rettede sig op i sædet. ”Jeg har bedt om dette pressemøde, fordi jeg har en vigtig besked til alle mennesker. På grund af den overvældende godhed jeg har mødt her på jeres planet, vil jeg give jer alle ét ønske opfyldt.”

Endnu engang latter.

”I skal blot skrive jeres ønske på et stykke papir og brænde det, så vil det gå i opfyldelse.”

”Hvilken slags papir?” lød det ophidset nede fra mængden af pressefolk.

”Det er ligegyldigt,” sagde piloten og smilede.

”Blyant eller kuglepen?”

”Også ligegyldigt ... Der er kun tre regler, der skal følges: Ingen dobbeltønsker! Man kan for eksempel ikke ønske sig både at være rig og kunne flyve – Det er kun et enkelt ønske, I får opfyldt. Ønsket skal desuden overholde de love, der er gældende i jeres respektive regioner, og ønsket må *kun* omhandle jeres egen skæbne ...”

Der blev grinet voldsomt i salen. En journalist fra New York Times trådte i forgrunden. ”Det vil sige, at jeg kan ønske noget lige nu ...?”

”Du er ganske velkommen,” sagde piloten.

Journalisten fandt en kuglepen frem og skrev på en lille notesblok. Han rev siden af og holdt den

et par centimeter fra sin lighters svajende flamme.

”Må man godt sige, hvad man ønsker?” spurgte han og kiggede afventede på piloten.

”Ja, det har ingen betydning.”

”Så ønsker jeg mig en million dollars,” sagde han og satte ild til papiret.

Lige så snart papiret var væk, regnede pengesedlerne ned over ham. *Han fortrød øjeblikkeligt, at han ikke havde ønsket sig to millioner eller bedre endnu; ubegrænsede likvider – En fejltagelse der senere ville få ham til at stikke et koldt metal-løb i munden og skyde sin hjerne ud gennem baghovedet.*

Der udbrød vild begejstring, næsten hysteri i salen. Nogle begyndte at brænde deres ønsker af med det samme, mens de mere professionelle pressefolk holdt fokus på hovedpersonen.

”Hvad hedder du?” udbrød en ung journalist, der havde presset sig helt op forrest i den vilde hob.

”Mit navn ...? Åh, det ville være umuligt at udtale på jeres sprog. Mit folk kommunikerer ved at sende telepatiske billeder, former og farver til hinanden. Jeg ville ikke engang vide, hvordan jeg selv skulle udtale det ...”

”Hvad med Samaritaneren?” udbrød en i flokken. Og sådan blev det.

Et par dage efter forsøgte en tv-vært på landsdækkende tv at afsløre det hele som ét stort fupnummer. På direkte tv ønskede han sig at blive en ethundrede meter høj kæmpe. Han var så overbevist om, at det hele var en meget veltilrettelagt spøg, at han afgav sit ønske *indenfor* i studiet. Betonvæggene ville ikke give sig, så hans krop knækkede, brækkede og bristede på alle tænkelige måder. Da han holdt op med at vokse, var studiet fyldt med kød, blod og kæmpeorganer, og femoghalvfjerds tilskuere var mast ihjel.

Efter pressekonferencen forsvandt samaritaneren, ingen vidste hvortil, og ingen bekymrede sig i virkeligheden om det. De havde alt for travlt med at ønske ...

Analyseinstitutionerne udgiver løbende reviderede lister over de ti mest populære ønsker. Øjeblikbilledet lige nu ser således ud:

1. Evigt liv
2. Immunitet overfor alle sygdomme
3. Ubegrænset rigdom

4. Politisk magt
5. At blive en berømt popsanger
6. At blive en berømt skuespiller
7. Immunitet overfor smerte
8. At kunne flyve
9. At blive meget smuk
10. Overmenneskelig styrke

Mange af ønskerne ser gode ud på papiret, men er komplet meningsløse i praksis. Der er f.eks. kommet så mange ukvalificerede mennesker ind i regeringen, at det er umuligt at få et sammenhængende lovforslag igennem.

Ønskerne er som oftest egnsbestemt. Der udbryder trends, som f.eks. på visse af de små øer, hvor det er blevet meget almindeligt, at folk kan teleportere sig til og fra fastlandet. Der er kommet en del teleport-ulykker, hvor folk teleporterer sig ind foran biler, toge osv., og ulykker vedrørende flyvende mennesker har deres helt egen bloddryppende statistik.

Af og til spekulerer jeg på, om jeg virkelig er den eneste i verden, der ikke har brugt sit ønske. På min vej til supermarkedet ser jeg Brad Pitt tre-fire gange på gaden forskellige steder. Jeg går ind og køber en liter mælk prissat til hundrede kroner på grund af inflationen. I det samme kommer jeg til at tænke på den kvinde på Falster, jeg har hørt om, der har sit eget yver og drengen fra Tisvilde Hegn der kan tale med dyr.

Jeg har været hele tankeprocessen igennem ligesom så mange andre. Jeg har siddet med papiret foran mig. Dødsangsten gnaver. Dem, der vælger berømmelse, er bange for at dø, og dem, der vælger udødeligheden, begræder deres middelmådige, kedelige liv. Et evigt liv er ikke engang nogen garanti for et smertefrit liv; kunne du tænke dig at leve evigt med cancer i mavesækken? Der findes ikke noget perfekt ønske, så hvorfor overhovedet bruge det? Alt hvad det bringer er ulykke.

Da jeg kommer hjem fra min tur, tænder jeg tv'et, og for en gangs skyld viser de noget andet. Billeder af gader der brænder og folk der skriger. Jeg skruer ned for mit tv, og indser at det også foregår lige ude foran mit vindue. Verden er endelig blevet totalt sindssyg og er ved at rive sig selv i småstykker. I nyhedsstudiet bander de Samaritaneren væk og giver ham skylden for det hele.

Jeg kigger for titusinde gang på min lille huskeblok, og i det samme ved jeg, hvad jeg skal ønske.

Det har luret bagerst i mit sind for evigt, og nu kan jeg endelig formulere det helt klart. Det er egentlig ikke så meget et ønske, som det er et spørgsmål ...

Jeg skriver ordene ned, brænder lappen, og i det næste befinder jeg mig ude i rummet. Jeg er omgivet af mørke, men har fodfæste. Jeg befinder mig vist på en asteroide.

På dens kant, med benene frit hængende ud i det sortblå, sidder Samaritaneren. Han betragter jorden fra afstand, de første bål og brande kan allerede ses helt herude fra det endeløse vakuum. Han smiler.

”Jeg vil spørge dig om noget,” siger jeg og sætter mig ved siden af ham.

”Det ved jeg,” siger han med det samme veltilfredse udtryk.

”Hvis du kan opfylde alle ønsker, hvorfor reddede du så ikke dig selv, da dit rumskib styrtede ned ...?”

”Fordi jeg aldrig var i nød,” siger han og smiler endnu bredere. ” ... Jeg ville bare se jeres ækle verden rive sig selv i stykker.”

”Hmm.”

”Svar mig hurtigt: Hvad er det hyppigste ønske nede på jeres planet?”

”Den er nem, jeg læser da aviser ... Evtigt liv.”

”Kunne du tænke dig at leve evigt *der nede*?” siger han og klukker skadefro. Flammerne på den nordlige halvkugle ligner en brændende krone. ”Når alt er udbrændt, og der intet er tilbage. Når du ikke har nogen hud tilbage, og din krop er ét stort, svidende brandsår ... Kunne du så tænke dig at leve videre?”

Jeg svarer ham ikke, men da jeg sidder der med ham i den kulsorte stilhed på kanten af den gamle asteroide, går en ting op for mig; *mit* allerhøjeste ønske er netop blevet opfyldt ...

Jeg kaster et blik på den døende jord, og kan pludselig heller ikke holde latteren tilbage.